

27 Aralık 2020

Telefonda Noel'ini kutladığım arkadaşla sohbetimiz n'apıyorsunuzlara dayanıyor. Bulaşık, çamaşır, yer silmeler ayrıntılarıyla anlatılmaz, "bazen Netflix'e takılıyorum" diyorum. Gülüyor: "Crown'u mu izliyorsun?" "Hayır. Kraliyet ailesinden bıkmışım ben. Başka şeyler buluyorum. Her zaman da bulamıyorum."

6 Eylül, 1997

Britanya Kraliyeti üzerine duygu, analiz, hikmetler patlaması. Arkadaşları biz 1. Cumhuriyetçiler ve 2. Cumhuriyetçiler şeklinde bölünmüş sanıyorduk, onlar meğer beraberce Hindistan'ın kaybına ağladarmış. Lady Di'li yazılar arasında favorim çekmesindeki 1,5 santimlik Sinderella ayakkabısıyla prensesini bekleyen Yavuz Gökmen'inki. (Sinderella metaforuna aynı gün pek çok kişi başvurdu da kabul etmeli, onunki en sürprizlisi.) Alegoriden anlamayanlar diyebilir ki Lady Di'nin ayağı birçok Avrupa soylusu hanım gibi muhtemelen bir 40 numara kiracısıydı, Yavuz Gökmen'in minyatür ayakkabısına nasıl girebilsin, ben demem, çünkü alegoriyi hem anlarım hem severim. Lady Di trajedisini bana yorumla, sana kim olduğunu söyleyeyim. Bir tür mürekkep testi. Kimler "Onu en dipten ben anladım"cı... Kimler "Bir ben onu mutlu edebilirdim"ci... Kimler "Suçlu sizsiniz"ci. Kimler "Suçlu

onlar”cı. Ve gönül alma virtüozeru apkın ağzıyla başlık atan İtalyan basını: “Bizi affet Diana! Seni biz öldürdük! Suçlu biziz!”

Ezeli başöğretmen tarz: “Prensese üzölüyorsunuz da Cezayirlilere niçin üzölmüyorsunuz?” Tabii Güneydođu gene bahis dışı, çünkü alavere dalavere, Kürt Mehmet gene nöbete.

Arkadaşımın telefonda sesi titriyor: Ne facia! Rahmetli anam kraliçe Elizabeth’in büyük oğlundan başka kimselere vermem seni derdi. Aklına uysaydım, şimdi Alma Köprüsü altındaki Mercedes’ten çıkarılan bendim.” Büyük geçmiş olsun, ucuz atlatmışsın dedim.

şaşaalı düğünlere, diğer kutlama partilerine halk olarak davet edilmek ne kadar zorsa, o büyük cenazelere dalmak, o muazzam yasların içinde yüzmek, yuvarlanmak o kadar kolay. Ve tabii o derece zevkli.

6 Eylül 1997, pazar

Ortaköy’deki bez afişlere bakılırsa ÖDP’nin bugün saat 15.00’te Kuruçeřme Parkı’nda (Galatasaray adasının karşısı) Barış Mitingi var. Türkiyeli bir partinin öz insiyatifiyle, spesifik olarak memleketin kangrenine karşı durmak için düzenlediği bir miting. ÖDP’nin Barış konulu bu ilk mitingi. Gayet hayati yeni bir mürekkep testi daha.

27/12/2020

Ece Ayhan’ın, Marmara Üniversitesi Hastanesinde yazdığı, Eylül 2000 tarihli “*Demek ki İnsanın Hallerinde,*”

Daha Binlerce Olasılık Varmış” şiirini saklamışım, bugün bulup buraya alıyorum (en çok da bitişinden ötürü). Ama her şeyiyle, tüm Ece Ayhan şiirlerindeki gibi o kadar öncü ve erkenci bir hissediş ve ifadelendirme ki.

I

*Bir tek tip yok.
İnsanın çeşitliliği o yüzden.
(Gogol işte bunları incelemiştir.)*

Bir anlamıyla Dostoyevski de öyle.

*19 Ağustos 2000 Cumartesi günü,
Maltepe Huzurevi çay bahçesinde,
Gölgede ağaç altında oturuyoruz.
Çok sıcak var. Belki de Eyyamu Bahur
Denilen şey. Kısacası son sıcaklar olabilir.*

*Çaybahçesindeki mermer anıtı
S.S. Küçükalyalı Esnaf Kefalet
Kooperatifi 1988, yaptırmış.*

*Burnuma gözleme kokuları geliyor.
Başörtülü bir müteşebbis kadın yapıyor.
Herhalde kocasıyla birlikte*

II

*Demek ki her şeyin olduğu gibi
Şiirin de saati, dakikası varmış.*

-Saat kaç??

*Körolası dünyada zamansız bir şey yok.
Kimisi zaman yok der oysa.
Bu güzelim dünyada evren ve yıldızlar
Zamansız düşünemiyor.
Zaman denilen şey belki de
İnsanların çıkardığı bir şey, bilinmez!*

*Bence uzayın hiçbir yerinde
Zaman kavramı yok!
Zaman yok!*

Yok!

Öküz dergisinin 77. Sayısında, Ekim 2000'de yayımlandı.